

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, ve věci

žalobkyně: **B. Z.**
právně zastoupená advokátem Mgr. Bc. Adamem Ptašnikem, Ph.D.
sídlem Nádražní 308/3, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 1292/25, 709 00 Praha 5

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4.4.2016, č.j. X /315-PB,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Mgr. Bc. Adamu Ptašnikovi, Ph.D., advokátovi, se přiznává vůči České republice odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 23 519,98 Kč, které budou vyplaceny do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalované, kterým byly zamítnuty námitky a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 9.2.2016, č.j. 424/X ve znění opravného rozhodnutí ze dne 7.3.2016, jímž byla žalobkyni upravena od lednové splátky 2016 základní výměra invalidního důchodu v souladu s platnou právní úpravou zohledňující valorizaci invalidního důchodu, který náleží žalobkyni, přičemž tato úprava je prováděna každý rok v souladu se zákonem (§ 67 odst. 2, zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění – dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Žalobkyně vymezila v žalobě žalobní body, a to následujícím způsobem:
2. Jednak namítla nezákonnost a protiústavnost žalovaného rozhodnutí, když to se nevypořádalo se všemi námitkami žalobkyně, tím, že žalovaná svým rozhodnutím potvrdila protiústavní rozhodnutí prvního stupně, je samo rozhodnutí druhého stupně protiústavní. Dále v žalobním bodu III. uvedla svoji argumentaci směřující proti aplikaci § 67 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, přičemž tento žalobní bod byl označen jako *„realizace práva na hmotné zabezpečení při nezpůsobilosti k práci“*. Tato argumentace se v podstatě týkala stále opakovaného tvrzení žalobkyně, která při příležitosti každoroční valorizace jejího důchodu podává u zdejšího soudu žaloby a následně kasační stížnosti, jak je známo krajskému soudu a i NSS v rozhodovací činnosti (srov. např. rozsudky krajského soudu ve věcech sp. zn. 52Ad 7/2015, 52Ad 7/2012, 52Ad 15/2013, rozsudky NSS ve věcech sp. zn. 2 Ads 121/2015, 1 Ads 171/2016 atd.). I tato argumentace v tomto žalobním bodu a následujících částech žaloby obhájí stále opakované tvrzení žalobkyně o tom, že žalobkyně souhlasí s tím, že valorizace důchodu je prováděna až od splatnosti důchodu k 24.1.2016, a tedy, že žalobkyni *„nebylo v období od 1.1.2016 do 23.1.2016 poskytováno přiměřené hmotné zabezpečení při nezpůsobilosti v práci garantované článkem 30 Listiny základních práv a svobod.“* Dále v žalobě uplatnila další svou oblíbenou námitku, tedy, že nebyla respektována zásada rovnosti, dále v žalobním bodu označeném jako *„trvalý zásah“* uvádí svůj vlastní výpočet s tím, že valorizovaná část dávky za období 1.1. až 23.1.2016 jí nebude *„doplacena nikdy“*. Dále v žalobním bodu VI. namítá, že *„je nutné mít na paměti, že žalobkyni je takto odpíráno cca 74 % valorizované částky pro měsíc leden 2016.“* Zároveň namítla, že k valorizaci dochází každý rok, a že tedy každý rok je žalobkyně vystavena zásahu do svého práva na přiměřené hmotné zabezpečení při nezpůsobilosti v práci. Žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí zrušil, a to pro rozpor se zákonem.
3. Žalovaná odkázala na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž

mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

6. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
7. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:
8. *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl*

k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

9. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6.4.2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:
10. *„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).*
11. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
12. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
13. Jak již soud výše uvedl, žalobkyně při příležitosti každoroční valorizace jejího invalidního důchodu, která je prováděna v souladu s ust. § 67 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění tím způsobem, že valorizace se provádí v termínu splátky důchodu splatné v lednu, tak každý rok podává žaloby a kasační stížnosti proti rozsudkům zdejšího soudu, který tyto žaloby zamítá a NSS kasační stížnosti proti těmto rozsudkům rovněž zamítá. V žalobách žalobkyně mění svou argumentaci, avšak podstata jejich námitek je shodná, tedy, že v jejím případě se jedná o protiústavní rozhodnutí správních orgánů. K tomu je třeba předeslat, že

se touto problematikou zabýval opakovaně NSS, který např. v rozsudku ze dne 20.11.2013, č.j. 3 Ads 15/2013-71 vysvětlil mechanismus valorizace a pojem „klouzavý rok“, neuznal názor žalobkyně za správný, přičemž naopak závěry NSS uvedené v tomto rozsudku potvrdil Ústavní soud v usnesení ze dne 9.12. 2014, sp.zn. I. ÚS 281/14, přičemž považoval názor NSS v tomto rozsudku za „*racionální, logický a srozumitelně odůvodněný*“. Názorem žalobkyně se zabýval Ústavní soud již opakovaně, když ještě před uvedeným usnesením odmítl ústavní stížnosti žalobkyně a s ní spojené návrhy, přičemž v usnesení ze dne 3.4.2012, č.j. IV.ÚS 1079/12 konstatoval, že „*ani případné vyhovění požadovanému návrhu stěžovatelky na zrušení těchto ustanovení by nemohlo vést k jí požadovaným důsledkům. Zrušení napadené části vyhlášky by odstranilo právní vyjádření výše valorizace, respektive její důvod; zrušení části zákona by vedlo k tomu, že by bylo nutno stanovit jiný termín pro přiznání valorizace, případně by zůstalo zcela v rukou České správy sociálního zabezpečení, kdy bude jednotlivé důchody valorizovat. Jinými slovy řečeno, stěžovatelkou navržený postup by nejenže neodstranil jí tvrzenou nerovnost, ale zcela by eliminovala nyní existující pravidla pro výši a splatnost již valorizovaného důchodu. Návrh se májí účinkem a ani jeho případné opakování by nebylo způsobilé vyřešit požadavky stěžovatelky.*“

14. V projednávané věci se soud neztotožnil s námitkou žalobkyně o tom, že by „*rozhodnutí žalované je tedy v rozporu se zákonem*“, a to z důvodu, že se žalovaná podle tvrzení žalobkyně nezabývala námitkou proti ústavnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobkyně v námitce proti rozhodnutí o valorizaci pouze tvrdila, že toto rozhodnutí je protiústavní, přičemž žalovaný nebyl povinen tuto argumentaci rozsáhle vyvracet, jak se zřejmě domnívá žalobkyně v žalobě. Jak již soud výše uvedl, povinnost orgánu veřejné moci řádně odůvodnit své rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku s tím, že pokud je v rozhodnutí správního orgánu uveden odlišný názor od názoru žalobce, který je přesvědčivě zdůvodněn, tak se správní orgán minimálně implicitně vypořádal s námitkami účastníka řízení. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka řízení (což platí i pro žalobce v řízení o předmětné žalobě), nezpůsobuje automaticky nezákonnost rozhodnutí či jeho nepřezkoumatelnost. Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, žalovaný se vypořádal s námitkami žalobkyně tím, že se vyjádřil zejména k systému splatnosti jednotlivých splátek důchodu a obhajoval zákonnost platné právní úpravy, když konkrétně žalovaný uvedl:
15. „*K námitkám účastníka řízení vůči systému splatnosti jednotlivých splátek důchodu ČSSZ uvádí, že stanovení konkrétních termínů měsíčních splátek důchodu je ve smyslu ustanovení § 116 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, svěřeno do kompetence plátce důchodu, tedy ČSSZ. Podle tohoto ustanovení se dávky důchodového pojištění vyplácejí dopředu v pravidelných měsíčních lhůtách určených plátcem dávky. V souladu s tímto ustanovením určila ČSSZ účastníku řízení jako den splatnosti dávek 24. den každého měsíce, a to již v roce 1995 v souvislosti s přiznáním částečného invalidního důchodu. Dny splatnosti dávek pro jednotlivé příjemce důchodu jsou stanovovány s ohledem na technologické možnosti ČSSZ a s ohledem na kapacitní možnosti České pošty, a.s., která zajišťuje výplatu velké části důchodů.*“ Dále žalovaný uvedl:
16. „*Z výše uvedeného tedy vyplývá, že pro účastníka řízení je stanovena měsíční lhůta pro výplatu dávky vždy od 24. dne v měsíci do 23. dne měsíce následujícího. Splatnost předem tedy znamená, že dávka musí být účastníku řízení připsána na účet před 24. dnem každého měsíce. Nelze ji tedy spojovat s tvrzením, že se jedná o splátku na daný kalendářní měsíc. V případě účastníka řízení je tedy splátka důchodu poukázána k 24.1.2016 lednovou splátkou roku 2016,*

k níž náleží valorizace podle vyhlášky MPSV č. 244/2015 Sb. Jen na doplnění ČSSZ uvádí, že účinnost citované vyhlášky MPSV je samozřejmě dána dnem 1.1.2016, neboť valorizaci podléhají důchody přiznané před tímto datem, tedy nejpozději k 31.12.2015. Nelze z toho však usuzovat, že valorizace náleží již od 1.1.2016, nýbrž v souladu se zněním § 4 vyhlášky MPSV č. 244/2015 Sb. náleží valorizace od lednové splátky důchodu.“ Žalovaný pak k námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedl:

17. *„K námitce údajné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ČSSZ konstatuje, že jak ze znění § 67 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, tak ze znění § 4 vyhlášky MPSV č. 244/2015 Sb. jasně vyplývá, že úprava důchodu náleží účastníku řízení od lednové splátky roku 2016. Vzhledem k výše popsanému stanovení data splatnosti jeho důchodu na 24. den v měsíci lze jen těžko předpokládat, že by valorizační úprava důchodu měla případně jiný den splatnosti.“*
18. Tím v podstatě se i vyjádřil k námitkám žalobkyně týkající se údajné protiústavnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, když uvedený názor lze považovat za přesvědčivý a plně přezkoumatelný, přičemž z něj lze vyvodit implicitně i názor žalovaného o tom, že rozhodnutí o valorizaci důchodu žalobkyně není protiústavní. Pokud by totiž protiústavní bylo, určitě by neobhajoval aplikaci platné právní úpravy na případ žalobkyně. Požadavek žalobkyně na detailní vypořádání jejích námitek pak lze označit již za pouze účelový, a to tím spíše, když touto námitkou údajné protiústavnosti se již několikrát zabýval nejen zdejší soud, ale i Nejvyšší správní soud a dokonce i Ústavní soud. Skutečnost, že každý rok žalobkyně „stále dokola“ podává žaloby proti v podstatě obdobným rozhodnutím, jejímž základem je obdobná právní úprava týkající se valorizace důchodu žalobkyně, přičemž žalobkyně pouze mění a doplňuje svoji argumentaci vztahující se ke stále stejné stěžejní otázce, kterou stále „dokola“ pokládá žalobkyně při příležitosti každoroční valorizaci jejího důchodu, když navíc odpověď na tuto otázku již přinesla řada rozhodnutí nejen zdejšího soudu, ale i Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (viz výše), tak to lze považovat již za účelové podávání žalob s náznakem kverulantství. Zároveň si zřejmě žalobkyně mylně představuje, že na každý nový argument v nových žalobách bude soud podrobně reagovat a tuto argumentaci vyvracet, přičemž žalobkyně zcela pomíjí závěr, který jí zdejší soud pravidelně v rozsudcích sděluje, že totiž *„není porušení práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, dále rozsudky NSS ze dne 29.3.2013, č.j. 8 Afs 41/2012-50, bod 20 nebo ze dne 3.7.2013, č.j. 1 As 17/2013-50, bod 17 a dále argumentace soudu viz výše).
19. V dané věci je tak podstatný závěr potvrzený i judikaturou NSS a zmíněným nálezem Ústavního soudu, ze kterého vyplývá, že žalovaný při valorizaci důchodu žalobkyně postupoval podle platné právní úpravy (§ 67 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění). Krajský soud se i nadále ztotožňuje se svými již dříve vyslovenými závěry, ve kterých neshledává protiústavnost žalovaného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to tím spíše, když se zároveň i ztotožňuje se závěry NSS a Ústavního soudu, kdy se tyto soudy opakovaně námitkou žalobkyně zabývaly. Jak již bylo v předchozí judikatuře konstatováno, mechanismus valorizace vychází z použití termínu „klouzavý rok“. Klouzavý rok neodpovídá kalendářnímu roku, jeho počátek a konec je dán datem, ke kterému je vyplácen důchod, s ohledu na skutečnost, že důchodové dávky jsou vypláceny

v různých výplatních termínech, klouzavý rok začíná a končí u různých pojištěnců odlišně. V případě žalobkyně, které je invalidní důchod vyplácen k 24. dni v měsíci, začíná klouzavý rok pro výplatu důchodu 24.1. daného kalendářního roku a končí 23.1. následujícího kalendářního roku. Uvedený klouzavý rok se uplatní nejen při výplatě důchodové dávky samotné, ale je třeba jej aplikovat na valorizaci (srov. § 67 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění). V projednávané věci žalobkyně první důchodovou dávku zvýšenou o částku podle valorizace pro rok 2016 obdržela dne 24.1.2016 a poslední dne 24.12.2016 spolu s důchodem na období od 24.12.2016 do 23.1.2017. Z hlediska nominální hodnoty, která jí byla vyplacena, se její situace nelišila od důchodce, kterému náležel důchod ve shodné výši, ale jeho klouzavý rok začal 2.1.2016 a skončil 1.1.2017, přičemž poslední takto valorizovanou dávku obdržel dne 2.12.2016. Jediným rozdílem je skutečnost, že žalobkyně obdržela jednotlivé důchodové dávky o 22 dní později, než důchodce v popsaném modelovém příkladu. Podstatné však je, že pro každého důchodce je klouzavý rok stejně dlouhý a obsahuje stejný počet měsíců, v níž jsou dávky valorizovány. Důchodce s pozdějším termínem výplaty důchodu tedy není krácen na vyplacené valorizované výši důchodové dávky trvale, ale jen krátkodobě v rozmezí kalendářního roku, než je mu zúčtována finální výše důchodu. Tvrzení, že v období od 1.1.2016 do 23.1.2016 nebylo žalobkyni „poskytováno přiměřené hmotné zabezpečení při nezpůsobilosti k práci garantované článkem 30 Listiny“ je zavádějící. V souladu s výše uvedenými skutečnostmi žalobkyně na toto období obdržela důchod dne 24.12.2015 podle pravidel předchozí valorizace. Na celkovou výplatu důchodu je třeba nahlížet jako na řadu po sobě jdoucích měsíčních dávek začínající od přiznání důchodu a pokračující dále do budoucnosti. Pokud se od jistého měsíce v této posloupnosti začne valorizovat, bude mít důchodce s dřívějším výplatním termínem peníze k dispozici dříve, než důchodce s výplatním termínem pozdějším. Neznaменá to však, že by na část valorizovaných prostředků nikdy nedosáhla (srov. i rozsudek NSS ze dne 13.4.2017, č.j. 1 Ads 171/2016-39). Rovněž není důvodná námitka a porušení zásady rovnosti. S touto námitkou se již vypořádal NSS v rozsudku č.j. 2 Ads 121/2015-49, kterýž se týkal též žaloby žalobkyně, kdy uvedl, že „popsané disproporce v postavení příjemců důchodů nelze považovat za natolik zásadní, aby zpochybnilo rozhodnutí o valorizaci důchodu, protože jsou vyváženy praktickou potřebou plynulého zajištění sociální podpory. Jinak řečeno, marginální částka, kterou stěžovatelka „obětuje“ ve prospěch toho, že správa sociálního zabezpečení ušetří rozložení výplat u důchodů v čase finanční prostředky na pracovní síly a jejich materiální vybavení, které by jinak zřejmě musela vynaložit, pokud by chtěla zajistit výplatu všem důchodcům ve stejný den, je ve svém absolutním rozsahu i ve vztahu k celkovým příjmům stěžovatelky z daného důchodu zcela marginální a je přiměřená výhodě (úspoře), kterou takto získá celá společnost, jíž je i stěžovatelka součástí.“ Žalobkyně zastává stále svůj mylný názor, který vychází z předpokladu, že valorizaci za prvních 21 dní příslušného roku, v daném případě roku 2016, vůbec neobdržela. Jak uvedl k tomu NSS v rozsudku ze dne 13.4.2017, č.j. 1 Ads 171/2016-39, „správní soudy již stěžovatelce mechanismus valorizace opakovaně vysvětlily, k uvedené námitce tak nezbyvá než zopakovat, že všichni důchodci v souhrnu v rámci klouzavého roku obdrží shodných 12 důchodových dávek, jediným rozdílem mezi důchodci s různým termínem výplaty je skutečnost, že někteří dosáhnou na valorizované částky dříve, než jiní – budou tak mít valorizovanou dávku k dispozici dříve (nikoliv déle)“. Dílčí disproporce v postavení příjemců důchodů je vyvážena praktickou potřebou plynulého zajištění sociální podpory, přičemž NSS v citovaném rozsudku č.j. 2 Ads 121/2015-49 odmítl, že by tato situace porušovala zákaz diskriminace. Žalobkyně stále odmítá respektovat tyto

závěry opakovaně vyslovené již v judikatuře NSS a potvrzené i zmíněným nálezem Ústavního soudu, proto nerespektování několikrát vysloveného, stále stejného názoru NSS a ÚS již může být považováno za účelové, a pokud v souvislosti s další valorizací, pokud proběhne obdobným způsobem, žalobkyně bude stále přehlížet uvedené judikaturní závěry, tak krajský soud již bude pouze odkazovat na svá předchozí rozhodnutí v případě, kdy žalobkyně podá další žalobu obdobného obsahu. Nedůvodné byly i další žalobní body (trvalý zásah, intenzita zásahu), kdy žalobkyně stále vychází z mylného předpokladu, že valorizovaná část dávky za 1.1. až 23.1.2006 jí nikdy nebude vyplacena. V tom se již krajský soud v souladu s konstantní judikaturou NSS vypořádal (argumentace soudu viz výše). Žalobkyně rovněž polemizuje s již existujícími závěry (v podstatě implicate), kdy se snaží zpochybnit nepřímou závěry NSS o výši marginální částky, kterou žalobkyně „obětuje“ ve prospěch toho, že správa sociálního zabezpečení ušetří rozložení výplat důchodů v čase finanční prostředky na pracovní síly a jejich materiální vybavení, které by jinak zřejmě musela vynaložit, pokud by chtěla zajistit výplatu všem důchodcům ve stejný den (srov. rozsudek NSS č.j. 2 Ads 121/2015-49 a rozsudek NSS ze dne 13.4.2017, č.j. 1 Ads 171/2016-39, bod 29). Pokud žalobkyně argumentuje „počtem osob“, které se tato skutečnost dotýká, tedy příjemců invalidních důchodů, kterých je „okolo 460.000“, tak žalobkyně zcela přehlíží, že v daném případě se jednalo o ochranu jejích práv, přičemž žalobkyně nemá právo poukazovat na případy, které se týkají nikoliv jí jako žalobkyně, ale ostatních důchodců (žalobkyně má žalobní legitimaci pouze za sebe, nikoliv za ostatní důchodce celé České republiky – srov. § 65 odst. 1 s.r.s.). Žalobkyní navrhovaný důkaz znaleckým posudkem ing. J. V. č. 138/2014 ze dne 4.2.2014 soud neprovedl. Důvodem je skutečnost, že v dané věci se nejedná o otázku skutkovou, ale právní, která byla již vyřešena předchozí judikaturou nejen tohoto soudu a NSS, ale i Ústavního soudu (viz výše). Navíc žalobkyně tento posudek předložila již v obdobné věci jednou, přičemž zdejší soudem uvedené důvody pro neprovedení důkazu tímto posudkem v rozsudku ze dne 22.4.2015, č.j. 52 Ad 15/2013-254 potvrdil i NSS v rozsudku ze dne 22.10.2015, č.j. 2 Ad 121/2015-49, přičemž mimo jiné mezi ně patřilo i to, že se jedná o otázku právní a nikoliv skutkovou.

20. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.r.s.).
21. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, 2 s.r.s., žalovanému orgánu ve věcech důchodového pojištění právo na náhradu nákladů řízení nenáleží, žalobkyně v řízení nebyla úspěšná.
22. Pokud se týče zástupce žalobkyně, ten byl ustanoven na náklady státu a úspěšné žalované nelze povinnost náhrady nákladů řízení uložit, neboť ta je osvobozena od soudních poplatků. Soud přiznal advokátovi v souvislosti se zastupováním žalobkyně náhradu výdajů, které jsou vyčísleny v jeho podání ze dne 16.2.2018 a se kterým se soud ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje, přičemž se jedná o tyto náklady:
 - odměna a paušální náhrada za 5 úkonů právní služby (první porada s klientem včetně přípravy a převzetí zastoupení, dvě písemná podání ze dne 13.6.2018 a 16.6.2018, porada s žalobkyní ze dne 6.2.2018, účast na jednání soudu dne 14.2.2018, tj. odměna 5.000 Kč a paušální náhrada 1.500 Kč
 - cestovné za dvě cesty osobním automobilem zn. Volkswagen Caddy RZ X při průměrné spotřebě nafty 6,6 l/100km z Ostravy do Podůlšan a zpět (1020 km) a jednou z Ostravy do Pardubic a zpět (478 km), v celkové výši 9.938 Kč

- náhradu za promeškaný čas za v souvislosti s dvěma cestami z Ostravy do Podůlšan a zpět 28 započatých půlhodin a v souvislosti s cestou na jednání soudu z Ostravy do Pardubic a zpět 12 započatých půlhodin, celkem ve výši 4.000 Kč
- k tomu DPH z výše uvedených částek ve výši 4.081,98 Kč (§ 2, § 7, § 9, § 11, § 13 a § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb.)

Celkem činí uvedené náklady řízení 23.519,98 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 14. února 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce